

K-POP ACADEMY

**DE
VERVLOEKTE
SOLO**

MINA FINCH

DE FONTEIN

HOOFDSTUK 1

Nari tekent toonladder na toonladder voor haar huiswerk muziekcompositie, totdat de lijntjes door elkaar lijken te lopen. Ze heeft kramp in haar hand van het schrijven en weer uitgummen, maar ze houdt van die kramp. Die betekent dat ze hard heeft gewerkt.

Aan de andere kant van de kamer is Hana zittend in slaap gevallen met haar hoofd op haar geschiedenisboek. Aan haar wang kleeft een post-it: *Goryeodynastie – handel met China, 918-1392*. Tae ligt op haar buik bij de verwarming met haar oordopjes in, haar laptop speelt een track af. Ze probeert een rap te maken van geschiedenisfeitjes, zodat ze die makkelijker uit haar hoofd kan leren.

‘Examen morgen, blijf toch wakker. Haal dat vak voor K-pop, makker...’

Nari kreunt zachtjes. ‘Tae, alsjeblieft.’

Tae draait zich half om met een opgewekte blik. ‘Dit helpt me om alles te onthouden.’

‘Je bent meer aan het rijmen dan aan het studeren,’ zegt Nari. Toch glimlacht ze. Taes gekke studiegewoontes zijn eerder schattig dan irritant.

‘Hé, ik ben tenminste creatief als ik onder druk sta.’ Tae rapt nog een zin over cafeïne en een dansroutine en moet dan vreselijk om zichzelf lachen.

Hana komt verward overeind, knippert met haar ogen en probeert zich weer te concentreren op haar geschiedenisboek. ‘Ik ga dit allemaal nooit onthouden. Ik ben superslecht met jaartallen.’

Nari kijkt weer naar haar aantekeningen. Iedereen heeft deze week zo z’n problemen. Schoolexamens. Dansexamens. Ze zijn allemaal onderdeel van het grote examenmoment aan het einde van het semester dat bepaalt wie de lessen voor gevorderden mag blijven volgen en wie er degradeert. Nari is al geslaagd voor haar stemexamen, maar dat betekent niet dat ze nu kan ontspannen.

Ze kan niet ontspannen. Niet na wat er is gebeurd.

Ze houdt haar potlood stil in de lucht. Een vluchtige herinnering doet haar rillen: glas, licht, het gefluister van de schaduw. Ze tekent een kleine rune – de rune die Hana op de spiegel zette om haar terug te

halen – op de hoek van haar velletje papier. Ze wordt al rustiger als ze ernaar kijkt.

Die nacht gaan de lampen in de slaapzalen om elf uur uit. Buiten nestelt de ijsskoude vrieslucht zich in de hoeken van de ruiten. Binnen zorgen verwarmde vloeren ervoor dat hun kamer voelt als een warme, veilige cocon. Hana en Tae vallen bijna meteen nadat ze naar bed zijn gegaan in slaap, maar Nari dwingt zichzelf om wakker te blijven. Ze moet nog te veel leren. Ze moet zich Hana's beschermende symbolen eigen maken, de symbolen die haar hebben gered van de schaduwen. Ze moet zich voorbereiden voor het geval de demonen terugkomen. Onder de deken doet ze de zaklamp van haar telefoon aan. Ze opent haar notitieboekje.

Rode symbolen glanzen zachtjes in de kantlijn. Ze volgt ze met haar vinger: symbolen van licht, geluid, ademhaling. Ze heeft ze nagetekend uit Hana's aantekeningen nadat ze werd gered uit de spiegel. Ze heeft elke regel symbolen uit haar hoofd geleerd, al begrijpt ze nauwelijks wat ze betekenen. Soms denkt ze dat, als ze er lang genoeg naar staart, ze het beschermende gonzen van de patronen kan voelen in haar buik.

Buiten slaat de wind tegen het raam. Als de batterij van haar telefoon leeg is en de zaklamp uitvalt, is Nari diep in slaap.

Het is veel te snel weer ochtend. De hele nacht studeren, de hele dag repeteren. De routine is dodelijk vermoeiend. Dit semester kan wat Nari betreft niet snel genoeg afgelopen zijn.

Het campusplein glinstert van de vorst als de meiden van AURA zich over de keien naar Studio A haasten. Hun adem blijft als wolkjes in de koude lucht hangen. Nari ruikt verse *hotteok* van de voedselkraampjes net buiten de poort: een mix van suiker, kaneel en olie die haar doet denken aan thuis en aan de feestdagen. Maar voordat ze kan gaan genieten van die dingen, moet ze eerst examens afleggen en toetsen maken. Binnen wemelt het van de leerlingen. Ze houden bekers koffie en tablets vast of oefenen hun toonladders in het trappenhuis. Het gebouw zoemt en gonst als een bijenkorf. Vanwege de examenvoorstellingen zijn er non-stop repetities: popzang, choreografie, instrumentale muziek en zelfs songwriting.

De stem van directeur Lee schalt door de luidsprekers. 'Beste leerlingen, kom alsjeblieft naar de aula voor een belangrijke aankondiging.'

De leerlingen kreunen. Hana lijkt half in paniek. ‘Ik heb dat uur voor de repetitie nodig om geschiedenis te leren.’

Tae tikt een beat op haar beker. ‘Misschien annuleren ze de examens. Dat zou een prachtig wonder zijn.’

Soojin verschijnt achter hen, perfect als altijd, haar sjaal zit precies goed. ‘Ze kondigen de showcases voor volgend semester aan, inclusief welke groep leerlingen zijn debuut mag maken. Je moet je schoolhandboek lezen. Alles wat een toegewijde leerling nodig heeft om te slagen op deze school staat daarin. Ik ken hem zo ongeveer uit mijn hoofd.’

De lichten van de aula knipperen terwijl iedereen naar binnen gaat. Nari krimpt even ineen. Hana, die alles altijd in de gaten heeft, ziet het en pakt Nari’s hand vast. Nari vraagt zich af wanneer knipperende lampen haar niet meer aan demonen doen denken. Snel, hoopt ze.

Op het podium staat directeur Lee bij de microfoon. Haar outfit glimt wat meer dan anders, waardoor de aankondiging belangrijker lijkt. ‘Aangezien de eindexamens en evaluaties volgende week beginnen, is het tijd om ons voor te bereiden op onze

eindejaarsshow. Zoals jullie weten zal één groep eindexamenleerlingen beloond worden met een platendeal en een televisiedebuut tijdens de internationale viering van oud en nieuw op 31 december. Die groep mag nog een keer optrijden tijdens het Koreaanse nieuwjaar *Seollal* in februari.’

Soojin grijnst naar de meisjes. ‘Ik zei het toch?’

Directeur Lee gaat verder. ‘Het feest waarop we aftellen naar het internationale nieuwjaar wordt gepresenteerd door Kitty en Bubu, onze eigen alumni en de trotse ouders van een leerling hier op de K-pop Academy!’

De leerlingen beginnen hard te juichen als de meest geliefde televisiepresentatoren van het land worden genoemd, maar Nari ziet dat Soojins glimlach verdwijnt als ze de namen van haar ouders hoort. Nari weet dat Soojin trots is op haar status als K-poproyalty, maar dat ze zich tegelijk schaamt voor haar ouders, voormalige K-pop-sterren, elke keer dat ze naar de campus komen.

‘Behalve een grandioos optreden van de groep ouderejaars, vindt ook de Spotlight Solo plaats tijdens het *Seollal* in februari. Een K-pop Academy-zanger wordt verkozen om op te treden met diens

eigen groep, zodat iedereen een geweldige zangdemonstratie krijgt.’

Er stijgen veel oeh’s en ah’s op: opwinding, hoop en een vleugje wanhoop. Nari voelt de sfeer veranderen.

‘Het docententeam is komende week aanwezig bij de evaluaties en zal de naam van de Spotlight Solist aankondigen op 1 januari,’ zegt directeur Lee. ‘De winnaar en diens groep komen eerder terug van hun vakantie en zullen voor dit optreden een speciale sterrentraining krijgen.’

‘Ik hoop dat ik de Spotlight Solo niet krijg,’ zegt een jongen in de rij voor hen tegen zijn vriend. ‘Die is vervloekt.’

‘Alsof jij die zou krijgen,’ grapt zijn vriend.

Tae leunt naar voren. ‘Hoe bedoel je, vervloekt?’

‘Iedereen die de Spotlight Solo krijgt, zakt voor zijn examens of wordt het volgende semester overgeplaatst,’ zegt de eerste jongen.

‘Ik hoorde dat zo’n tien jaar geleden de solist direct na het optreden verdween en dat niemand daarna ooit nog van diegene heeft gehoord,’ zegt zijn vriend.

‘Misschien was het optreden zo ontzettend goed dat de solist daarna meteen een contract kreeg en is

meegenomen om onder een andere naam een idol te worden.' Tae haalt haar schouders op. 'Misschien is het iemand die nu beroemd is!'

Nari wordt opgewonden. 'Misschien is het wel iemand uit Hot Seven!'

Een bekende stem achter hen zegt: 'Doe niet zo onnozel. Er is geen vloek en niemand is verdwenen. Het was gewoon domme pech.' Soojin zegt het zo luid dat iedereen om hen heen het kan horen. 'Sommige mensen kunnen gewoon niet tegen alle druk.'

Tae fluistert tegen Hana: 'Of misschien hebben demonen een hekel aan solo's.'

'Zeg dat nou niet,' fluistert Hana terug.

Nari probeert rustig te blijven, maar ze voelt dat de haartjes in haar nek rechtovereind gaan staan als ze de woorden 'solo' en 'demon' hoort. Zelfs zonder een of andere vloek wil ze bijna opspringen, de aula uit rennen en nooit meer terugkomen. *Kalm aan, adem door, Nari, zegt ze tegen zichzelf. Oefen de boxademhaling. In, één, twee, drie, vier; houd vier tellen vast; uit, één, twee, drie, vier; houd vier tellen vast.*

De jongen voor haar geeft haar een por en haalt haar uit haar concentratie. 'Gaat het? Waarom adem je raar? Moet ik de verpleegkundige voor je halen?'

De rustgevende ademhaling helpt niet, maar de onderbreking door de irritante jongen wel. ‘Het gaat wel. Dankjewel,’ zegt ze zachtjes.

Als ze de aula uit lopen, knipperen de lampen in de gang een keer. ‘De verlichting op deze plek is zo oud,’ hoort Nari een van de docenten tegen meneer Shin zeggen als ze langsloopt. ‘Ze moeten de bedrading een keer vervangen, voordat de hele school straks afbrandt.’

Meneer Shin schudt zijn hoofd en kijkt betekenisvol naar Nari. ‘De bedrading is prima. Er zitten andere dingen in de muren waar ik me zorgen om maak.’

Mijn ergste nachtmerrie komt uit, denkt Nari bij zichzelf. Die schaduw demonen die mij ontvoerden en me achter de spiegels gevangenhielden... die waren pas het begin.

HOOFDSTUK 2

's Ochtends glipt een streep winterlicht door de jaloezieën van de slaapkamer. De verwarming broemt zachtjes onder de vloer, op de randen van de ruiten zit ijs. Nari wordt wakker en hoort het zachte getik van de metronoom die ze was vergeten uit te zetten, en het luidere geluid van Tae die de hook rapt van een zelfverzonnen studieliedje terwijl ze kleding in een tas propt.

'Sta op, maak lawaai,' zingt Tae. 'Slapen is saai, examens zijn taai.'

'Tae,' mompelt Hana in haar kussen. 'Alsjeblieft...'

Nari duwt zichzelf overeind. Haar keel voelt rauw, alsof ze ijs heeft ingeslikt. 'Hoe laat is het?'

'Bijna negen uur.' Tae gooit een pluizige haarband met glinsterende kattenoren haar kant op. 'We repeteren over een halfuur.'

Nari doet de haarband in.

Ze kleden zich snel aan: dezelfde zwarte jogging-

broeken, schooljasjes en hun lievelingsgympen. Dan pakken ze hun tas en verlaten hun kamer.

Zodra ze de deur opendoen, slaat de koude lucht in hun gezicht. Dankzij de winterkou zijn ze in één klap klaarwakker. Ze haasten zich over het schoolplein en rennen snel het repetitiegebouw in, met frisse energie en opgelucht gezucht.

Binnen is het druk en levendig. Neonkleurige schoenen en glitterhaarklemmen wervelen voorbij. Uit een telefoon schalt een refrein. Een leerling oefent zo luid toonladders dat het klinkt alsof er een brandoefening bezig is.

Nari vindt de energie die door de school raast geweldig. Ze is pas twaalf jaar oud, maar haar leven bestaat nu al uit twee delen: het leven voor en het leven na haar toelating op de K-pop Academy. Op haar oude school draaide het alleen maar om lezen, schrijven, leren en rekenen, dag in, dag uit, en elke avond en in het weekend had ze zang- en dansles.

Op haar oude school had ze geen enkel lievelingsvak. Ze deed haar best om hoge cijfers te halen, maar alleen zodat ze van haar ouders na school mocht zingen en dansen. Op de K-pop Academy draait elke dag om optreden. Al haar vakken – zingen, dansen,

rappen, taal, interviewen en zelfs model staan en kostuumontwerp – zijn haar lievelingsvakken. Dit is echt een droom die uitkomt voor Nari en voor alle andere leerlingen.

Als ze bij hun repetitieruimte komen, staat meneer Shin er al. Dat was te verwachten, maar Soojin is er ook.

‘Wat doet zij hier?’ vraagt Tae. ‘Ze hoort niet bij AURA.’

‘Nou en!’ zegt Soojin. ‘Deze kamer is niet alleen van jou en jouw groep. Doe even normaal.’

Al snel arriveert Soojins oude groep en alle andere eerstejaarsmeidengroepen komen ook binnen. Meneer Shin staat in een hoek en klapt in zijn handen. ‘Zoals jullie allemaal weten, is vandaag niet alleen jullie examenvoorstelling. Jullie doen ook audities voor de Spotlight Solo.’

Nari verstijft en draait zich dan naar Hana. ‘Wist jij dit?’

Hana schudt haar hoofd, net als Tae. Soojin hoort de vraag en rolt met haar ogen. ‘Serieus, lees het schoolhandboek!’

‘We beginnen met het lied van de Spotlight Solo van vorig jaar. Dan weten jullie hoe hoog de lat ligt.’

Meneer Shin kijkt even naar het raam van waarachter de examinatoren het optreden kunnen zien. ‘Ik wil jullie er graag aan herinneren dat al jullie docenten meekijken.’

Soojin voegt zich bij ECLIPSE, de meidengroep waarmee ze danste op het herfstfestival. Hana is in de war. ‘Is Soojin de Spotlight van vorig jaar?’

‘Nee.’ Tae schudt haar hoofd en wijst op een stil meisje dat achter in een hoek staat. Ze is dun, bleek en heeft een lange, donkere vlecht op haar rug. Ze heeft haar handen gevouwen alsof ze niet weet waar ze die moet laten. ‘Dat is Eun.’

Hana herkent haar van het herfstfestival. ‘Dat is de achtergronddanseres die door een schaduw werd gepakt. Maar ik heb haar nog nooit horen zingen,’ zegt Hana.

‘Dat doet ze ook niet. Niet meer,’ fluistert Nari. Haar ogen zijn groot. ‘Niemand weet wat er is gebeurd.’

Op haar telefoon pakt Hana de video erbij van het optreden van vorig jaar en ze tikt op afspelen.

In het tekstbalkje staat *K-pop Academy Winter-showcase Spotlight Solo*. Op het scherm stapt Eun in het witte schijnsel van een spotlight. Ze ziet er

zelfverzekerd en stralend uit. Totaal anders dan het stille muurbloempje dat nu in een hoek staat. Maar halverwege het tweede refrein laat haar stem het ineens afweten. Er lijkt geen geluid meer uit haar te komen. Haar gezicht straalt totale paniek uit.

‘O,’ fluistert Hana.

Het filmpje laat zien hoe Soojin, slechts een schaduw die links op het podium danst, zich omdraait, naar voren glipt en de microfoon overneemt zonder een beat te missen.

De video eindigt met een luid applaus terwijl de vijf meisjes een buiging maken.

Nari kijkt naar Hana. ‘Wat denk jij dat er is gebeurd?’

Soojins stem klinkt achter hen. ‘Ze hield op met zingen,’ zegt ze droogjes. Dan draait ze zich om naar de vier andere meisjes van ECLIPSE. ‘Hup, hup, dames. Aan de slag. Neem je plaats in. Ik tel af.’

Dara, Min en Pari gaan achter hun leider Soojin staan, maar dan doet Eun een stap naar voren. Ze gaat naast Soojin staan en steekt een hand uit.

‘O, ik dacht dat je niet meer zong,’ zegt Soojin. Maar Eun houdt haar hand omhoog totdat Soojin haar de microfoon geeft. Met een gefrustreerde

zucht neemt Soojin haar plek in als danser links van Eun.

‘Beginnen we nog? Waar wacht je op, applaus?’ zegt Soojin.

Eun steekt haar hand omhoog en telt stilletjes af: drie, twee, één... start.

De bas zet direct de toon met zo’n krachtig en diep gedreun dat het door de oefenruimte dendert. Hun dans begint meteen met strakke, scherpe bewegingen. Zelfverzekerd en stoer bewegen ze samen in perfecte harmonie: *kalgunmu*.

Halverwege de choreografie verspreiden de meiden zich en iedereen kijkt naar Eun. Ze houdt de microfoon met beide handen omhoog. De bas stopt, zodat haar stem zo helder mogelijk kan klinken. Eun haalt adem en zingt dan de eerste noot: ijl, maar zuiver. Ze gaat voor de volgende noot.

Er komt geen geluid uit haar.

Haar lippen vormen de woorden. Stilte. Paniek trekt over haar gezicht, maar dan probeert ze het nog een keer, harder, en er komt een droge kreun uit haar mond.

‘Stop,’ zegt meneer Shin. Hij loopt naar de geluidsinstallatie en drukt op de rode knop. De mu-

ziek stopt. In de stilte die volgt, stekt Euns adem.

Eun schudt haar hoofd en probeert het nog een keer. In haar ogen springen tranen van frustratie. Haar mond gaat open. Er komt geen geluid.

Haar stem slaat niet over. Ze klinkt zelfs niet hees. Het lijkt erop alsof iets haar stem volledig heeft afgepakt.

Een zacht gezoem klinkt uit de gloeiende, rode lampen aan het plafond. Het is hetzelfde zachte geluid dat Nari in de aula hoorde.

Nari voelt steken in haar borst. Voordat ze doorheeft wat ze doet, loopt ze naar Eun. ‘Kom even zitten,’ zegt ze en ze helpt Eun naar een stoel in de hoek. Tae geeft een flesje water aan. Hana knijpt zachtjes in Euns hand.

De verpleegkundige haast zich naar binnen met een kleine EHBO-doos en haar meest professionele frons. ‘Doe maar open,’ zegt ze vriendelijk. ‘Zeg eens “aaa”?’

Euns mond gaat open om ‘aaa’ te zeggen, maar het blijft stil.

De verpleegkundige kijkt met een zaklampje in haar keel. ‘Rood,’ zegt ze. ‘Waarschijnlijk een keelontsteking. Stress, uitdroging. Ik neem haar mee zo-

dat ze kan uitrusten. Morgen is ze weer beter.'

Soojins zucht klinkt bijna als een lach. 'Natuurlijk. Keelontsteking.' Ze draait zich snel om.

Meneer Shin schraapt zijn keel. 'Welnu, we hebben allemaal voldoende gezien. AURA, jullie zijn als eerste aan de beurt.'

Nari gaat zenuwachtig op haar plek staan. Hana, Nari en Tae staan naast elkaar en pakken snel nog even elkaars handen vast. Zodra de eerste noten klinken, gaan ze op in hun lied en bewegen ze als één. Ze hebben hier zo vaak en zo hard op geoefend dat het voelt alsof het lied een onderdeel is geworden van hun identiteit. Als het lied voorbij is, eindigen de meisjes met een krachtige pose gebaseerd op een van Hana's krijgerhoudingen.

'Bedankt, AURA. Jullie zijn geslaagd,' zegt meneer Shin.

De meiden stralen van trots en opluchting. Tae legt een arm om Nari's schouder. 'Je stem was zo sterk en helder. Die Spotlight Solo is voor jou!'

Nari schudt haar hoofd. 'Nee. Echt. Ik ben gelukkiger als ik die niet krijg. Ik wil niet in de spotlights staan,' zegt ze.

Soojin glimt van de inspanning, maar elk haartje

zit nog steeds keurig op zijn plek. Ze slaat haar handdoek over haar schouder en zegt: ‘Breng haar het hoofd niet op hol, Taeyang. De Spotlight is van mij. Dat weet iedereen.’

Nari, Tae en Hana rollen met hun ogen naar Soojin, maar die is al aan de andere kant van de ruimte om met haar eigen groep het optreden van dit jaar te doen. ‘Ze is zo verwaand,’ zegt Hana.

‘Ze is wel echt heel goed in alles wat ze doet,’ zegt Nari. ‘Ik vind dat Soojin de Spotlight verdient. Vooral omdat zij die het liefste wil.’

‘Dat ze hem graag wil, betekent niet dat ze hem ook verdient,’ reageert Tae. ‘Ze heeft misschien de perfecte vorm en timing, en ze raakt alle noten, maar dat doet ze allemaal zonder...’ Ze zoekt naar het juiste woord.

‘Ziel?’ grapt Hana. ‘Misschien is ze toch een klein beetje demonisch.’

Nari schudt met haar hoofd. ‘Dat is niet zo aardig, Hana.’

‘Ik wilde zeggen: gevoel,’ zegt Tae droogjes. ‘Maar Hana heeft niet helemaal ongelijk. Ik denk dat Soojin niet werd geraakt door de demonen totdat die heel sterk waren, omdat ze zich door niets laat raken. Ze

heeft muren om zichzelf heen gebouwd. En die muren zijn superdik.'

Nari bijt op een nagel. Hana ziet het en slaat een arm om haar vriendin heen. 'Je denkt aan de Spotlight-aankondiging, of niet?'

Nari knikt.

'Wil je als afleiding samen lunchen?' vraagt Tae en ze slaat ook een arm om Nari heen. 'Ik heb gehoord dat ze vandaag dumplings hebben.'

Nari knikt weer en nu lukt het haar om te glimlachen. 'Wat zou ik toch moeten zonder jullie twee en comfortfood?'

'Gelukkig hoef je daar nooit achter te komen,' zegt Tae. Met zijn drieën lopen ze naar de kantine om zich daar het volgende halfuur vrolijk vol te proppen met pittige, gestoomde dumplings gevuld met varkensvlees en kimchi.

Die avond komen alle leerlingen samen in de aula voor het eindejaarsfeest, waar ook bekend wordt gemaakt welke band zijn debuut krijgt. Rijen en rijen aan stoelen zitten vol sprankelende uniformen. Camera's flitsen vanaf het balkon waar de docenten zitten. Tae, Hana en Nari zitten in een rij met alle eerstejaarsleerlingen die na de ceremonie door mogen

naar het tweede jaar. De dertig eindexamenleerlingen geven op het podium een show weg waarmee ze zo op elk podium en scherm in het land kunnen verschijnen.

‘Dit is zo inspirerend,’ zegt Tae na de laatste act. ‘Over een paar jaar staan wij daar!’

Hana schudt haar hoofd. ‘Ik niet. Ik ben niet toegelaten omdat ik zo goed kan optreden. Volgens onze docenten kan ik alleen goed tegen demonen vechten en iedereen beschermen.’

Tae en Nari slaan allebei een arm om Hana heen. Nari leunt met haar hoofd naar Hana. ‘Je bent een krijger, maar je bent ook een geweldige performer en ik wil je op elk podium altijd aan mijn zijde hebben.’

Tae tikt op Hana’s neus. ‘Dat geldt ook voor mij. Ik heb beloofd om zij aan zij met jou te vechten tegen alle duistere dingen die er zijn, maar bereid jezelf er maar op voor dat je met ons blijft optreden. Anders moeten we onze vriendschap herevalueren!’ Ze lachen alle drie.

Ondanks hun gelach is Nari zenuwachtig. Ze houdt van zingen en dansen, maar de sterren die ze op het podium zag, lijken uit een totale andere wereld te komen dan zij. Eén iemand viel haar extra op:

de lange jongen uit de groep VORTEX. Zijn gladde, zwarte haar reflecteerde al het licht en viel op zo'n manier over zijn ogen dat hij er mysterieus en onaantastbaar uitzag. Zijn glimlach leek geoefend, maar tegelijk irritant perfect. Nari kan zich totaal niet voorstellen dat ze zelf ooit met zoveel uitstraling of zelfvertrouwen op een podium zal staan.

Directeur Lee stapt na het laatste optreden het podium op. Ondanks haar grootse aanwezigheid op school gebeurt er zo nu en dan iets wat iedereen eraan herinnert hoe klein ze eigenlijk is. Zoals nu ze op een kratje gaat staan om bij de microfoon te kunnen. 'Mensen komen in alle soorten en maten, toch?' Ze lacht met het publiek mee.

De spotlight wordt op haar gericht. Dan zoemt de microfoon. Hij valt uit. Ze tikt er twee keer tegen, haalt haar schouders op en loopt op het podium naar voren. Ze weet haar stem op zo'n geoefende en professionele manier te gebruiken dat ze zelfs zonder microfoon helemaal achter in de zaal te horen is. 'Aan het einde van dit jaar vieren we jullie groei en ontwikkeling. Hoewel zes groepen de opleiding hebben afgerond en zich hebben ontwikkeld van kersverse leerlingen op onze privéschool tot ou-

derejaars performers, heeft één groep alle andere overtroffen. Eén groep heeft de aandacht getrokken van SO FUN Entertainment, Seouls grootste agentschap. Gefeliciteerd Jun, Ren, Z, Min en QT van VORTEX!’

Alle leerlingen springen op en beginnen te juichen. Ze juichen niet alleen voor hun klasgenoten. Ze zien zichzelf en hun eigen toekomst als K-popsterren voor zich. VORTEX staat symbool voor al hun harde werk en toewijding, voor hun ambitie en voor alles wat ze hebben opgeofferd om hier te komen. Zelfs de andere vijf groepen juichen, in de wetenschap dat ook zij snel aan de beurt zijn om een plekje in de spotlights te veroveren.

De vijf jongens lopen het trapje naar het podium op en gaan bij de directeur staan. Ze zien er trots uit, maar ook gelikt en beheerst, al hard op weg om echte sterren te worden. Om de beurt stappen de leden van VORTEX naar voren.

Ren maakt als eerste een buiging en spreekt met een licht Japans accent. ‘Ik ben Ren, de leadzanger en songwriter. Ik wil directeur Lee en SO FUN Entertainment bedanken omdat ze in ons geloven.’

Z rapt zijn introductie. ‘De naam is Z. Ik schrijf,

ik rap, ik brul, ik rol als een rockster, en het publiek wil geen flauwekul!’

Min grijnst. ‘Ik ben Min, danser.’ Hij doet razendsnel een *windmill* en komt met één soepele beweging weer overeind. Het publiek juicht.

QT doet een pose nog voordat hij wat zegt. ‘Hé. Ik ben QT. Danser en zanger. Volg ons op alle socials!’ Hij maakt een vredesteek en doet nog een keer een pose voor het geval er een camera op hem is gericht.

De lange jongen die Nari was opgevallen is als laatste aan de beurt. Hij neemt zijn tijd, alsof hij wat langer van het moment wil genieten. ‘Ik ben Jun, lead, visual en allroundperformer. Veel dank aan directeur Lee en SO FUN Entertainment voor deze kans.’

Zijn stem is kalm, zijn buiging is precies. Vanaf haar stoel voelt Nari een combinatie van bewondering en irritatie: hij ziet er te zelfverzekerd uit. Niemand heeft het recht om zo knap en zo getalenteerd te zijn.

Oorspronkelijke titel: *The Cursed Spotlight*

Verschenen bij Bluestone Books

© 2026 Mina Finch

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaler: Anna Sonnemans

Omslagafbeelding en illustraties: Kimma Parish

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8491 8

ISBN e-book 978 90 261 8492 5

ISBN audioboek 978 90 261 8608 0

NUR 282, 283